

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

d'Hèle, Théodore Hales.; [Théodore Hales d'Hèle] ; med Musik af [André] Gretry ; oversat til samme Musik af J. H. Wessel.

Titel | Title:

Den falske Formodning eller den skinsyge Elsker : et Syngestykke i tre Akter

Udgivet år og sted | Publication time and place: [Kbh.], [1787]

Fysiske størrelse | Physical extent:

72 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DEN

FALSKE FORMODN

d'Hell.

56,- 242 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

11560801671 X

+ [REX]

Den
Falske Formodning
eller
den Skinsyge Elsfer.

Et Singestykke
i tre Akter,

med Musik af Hr. Gretry.

Oversat til samme Musik

af

J. H. Wessel.

1783.

Personerne.

Lopez de la Plata, en riig Kiebmand.

Leonore, hans Datter.

Alonzo, hendes Elster.

Isabelle, hans Søster.

Florival, en fransk Officer, hendes Elster.

Jacinte, Leonores Pige.

Skuepladsen er i Cadix.

Første Aft.

Theatret foresiller et Kammer med et Kabinet
to Dørre og et vindue med Gitterværk
ester spanst Maade.

Første Scene.

Lopez de la Plata.

See nu er det fra Haanden. Lad mig en-
gang see, hvad jeg har skrevet. (han læser Brevet)
"Hr. Don Diego, min beste Ven! Ester en Reise
paa fire Maaneder er jeg nu endelig kommen til
Cadix. Ved min Ankomst fik jeg at vide, at
min stakkels Svigersøn, som stod i Handel med
os, var død. Gud være hans Siel naadig!
I ørigt har han meget vel indrettet Tingene,

han har testamenteret de 100000 Piastre, som
 han havde staende i vores fælles Handel, til
 min Datter, foruden anseelige Effekter. Jeg
 er allene bange for, at Leonore skulde faae i
 Sinde at givte sig anden gang og opsigé sin Ca-
 pital. De indseer selv, min kiere Companion!
 at jeg vil giøre alt mit til at hindre hende fra at
 givte sig igien, da det vilde stride saa meget imod
 vores Fordeel. Jeg skal anvende alle muelige
 Overtaleser for at faae hende til at sidde Enke,
 og gaae i Compaqnie med os i hendes afdøde
 Mands Sted; men Ulykken er, at hun er ung
 og sig selv raadig. Hun blev twungen til sit før-
 ste Givtermaal, og kunde maaskee faae i Sinde
 at tage Erstatning deraf. Her er en Hoben
 franske Officer, som skal føgte imod vore Fien-
 der, Portugiserne, og alle Mænd og Fædre en-
 ske at de maatte reise jo før jo heller. Jeg er min
 Herres ærbødige Tiener. Lopez de la Plata."
 (Han lægger Brevet sammen). Jacinte! (Han
 skriver uden paa: "Til Hr. Don Diego Mercado,
 Grosserer paa Vera Cruz i Mexico"). Jacinte! —
 Denne Don Alonzos Besøgelses staaer mig slet
 ikke an — man siger, han er ung, velfaadt, af
 stor Familie og uden Midler — Leonore har et
 følsomt Herte — Jacinte! denne Pige maae
 vide Besked i den Sag, jeg maae fritte hen-
 de ud. Jacint. — —

Anden

Anden Scene.

Lopez. Jacinte.

Jacinte.

Her er jeg, min Herre! — Gaaer De ud?

Lopez.

Ta, jeg vil tale med den Capitain, som
reiser til Mexico. Hvad bestiller Leonore?

Jacinte.

Hun spadserer ganske, tungsindig i sit
Kammer.

Lopez.

Hvordan? Græder hun bestandig over den
Afsøde?

Jacinte.

Ta, over den Afsøde. De giettede ret.

Lopez.

Hun var dog ikke saa inderlig forelsket
i ham.

Jacinte.

Ikke i hans levende Live; men nu er han
død — Ah!

Lopez.

Jacinte! Tael aabenhiertig med mig! Skul-
de det ikke snarere være min Hjemkomst, som
setter din Frue i slet Lune? Skulde hun ikke i de
sex Maaneder, hun har været Enke, og medens
jeg har været borte, fattet Godhed for nogen
Frier.

Jacinte.

O Himmel! see hvilket Indsald! i sin Faders Graværelse! en formuftig Kone, som hun! en Kone, som allerede er sine tyve Aar! Ah, min Herre!

Arie.

At en Glut paa femten Aar
 Saa lundst sig kan forbinde,
 Og uden Fædres Minde
 Tor Fias sig lade snakke for,
 Af den, hendes Gunst vil vinde,
 Jeg i de Aar
 Tilgiver saadan Pige,
 I Ungdoms Vaar
 Maae svage Magt for Elskov vige;
 Men den, som tæller tyve Aar,
 Som har lært formuftig tænke,
 En ærværdig, sindig Enke
 I de Aar
 Gi saadant Fiaserie anstaer.
 Hvorfra kan slig Mistanke komme?
 Vi fortiene bedre Domme:
 Men det kan være,
De harcellere.

Lopez.

Nei i Sandhed ikke, Jacinte! Jeg sagde
 det ikke for Spæg; men jeg seer nu, at jeg hav-
 de Uret. Du har med uimodsigelige Grunde
 over-

overbevist mig derom, og alt hvad man har snakket i Byen — —

Jacinte.

Er paa min Ere usandt.

Lopez.

Derom er jeg fuldkommen forvisset og —

Jacinte.

Det er kun tre Dage, siden De kom tilbage,
De kan altsaa ikke vide Tingene bedre end jeg,
og De troer dog ikke, at jeg skulde ville bedrage Dem?

Lopez.

Det er du ikke i stand til — — Jeg tænkte ellers ikke paa din Frues modne Alder. Er hun virkelig tyve Aar gammel?

Jacinte.

Ta, Herre! og jeg ogsaa.

Lopez.

Har jeg seet Mage! Du ogsaa! Der kan man dog see, hvad Ondskab kan hitte paa; bagtale to saa sindige og satte Fruentimmer, to ørverdige Matroner! Fortælle mig om en Don Alonzo — — Hæ — hvad feiler dig, min Piege? Du seer saa forvirret ud.

Jacinte.

Jeg, Herre? Nei, slet ikke.

Lopez.

Kiender du ikke denne Don Alonzo?

A 4

Jacin-

Jacinte (sagte).

Den gamle Køv veed alt for god Beskeed,
det nytter ikke at dølge det for ham. Man maae
give Zingen en Bending.

Lopez.

— Nu da?

Jacinte.

Jo, Herre! — jeg — jeg kiender Don
Alonzo, og det endog meget noie.

Lopez.

Saa! lad os høre.

Jacinte.

Han er ikke mere her i Landet. Han er
reist hen at besøge sin Uncle, som eier store Mid-
ler, og ligger nu for Deden.

Lopez.

Og denne Graværelse koste vist nok Taare?

Jacinte.

Ja, det maae De være vis paa, hans Sø-
ster har grædt saa for ham.

Lopez.

Hans Søster?

Jacinte.

Ja, hans Søster. Don Alonzo er Don-
na Isabelles Broder.

Lopez.

Du vil lære mig at kiende hans hele Fa-
milie.

Jacin-

9

Jacinte.

Ah, Herre! dersom de kiendte Donna Isabellæ, hvor vilde De ikke beklage hende?

Lopez.

Jeg beklager hende alt i Forveien. Hvad er der medt hende?

Jacinte.

Hendes Formynder vil øgte hende imod hendes Villie.

Lopez.

Du gør mit Hjerte gandske bevæget; men lad os komme til Don Alonzo igien.

Jacinte.

Denne føle Formynder holder hende indsluttet paa en Herregård, en Fierdingvei her fra Byen; man kan see Gaarden fra vores Have af.

Lopez.

Ta det gamle Taarn; men siig mig, hvad havde Don Alonzo at bestille hos min Datter?

Jacinte.

Det skal jeg sige Dem, Herre! Da Isabelle er en fortrolig Veninde af min Frue, saa er hendes Broder undertiden kommen her for at folge hende. Det er hele Sagen.

Lopez.

Jeg begriber det, Leonore tog ikke imod Broderens Besøgelse uden for Søsterens Skyld.

Jacinte.

Net op! Hvor De altid finder det Sande.

V 5

Lopez.

Lopez.

Mere end du troer. — Disse Besøgelser af
Don Alonzo maae vist nok have faldet kiedsommes-
lige for din Frue?

Jacinte.

Ta, til visse.

Lopez.

Nu vel, det maae jeg see at raade God paa,
og paa det at Broderen ikke herefter skal under-
noget Paaskud være min Datter til Uleilighed,
saa gaae du hen til Isabelle, og beed hende fra-
mig, at hun ikke ostere vil sette sin God inden
mine Døre. Forstaaer du, mit Barn?

Jacinte.

Hvordan, Herre? De vil beroeve min Frue
den Trost, at omgaaes sin beste Veninde.

Lopez.

Dersom du tillader det.

Arie.

Søster væk, Broer tillige.
Nødig jeg sige maae;
Men jeg vil nu saa.

(spøs).

Merker du min Pige?

Søster væk, Broer tillige.

Nødig jeg sige maae;

Men jeg vil nu saa.

Men

(med Fruentimmer-Stemmie).

"Men hvi slig Strænghed uden Eige?"

Jeg dig betroer den hele Sag:

Det er saa mit Behag.

Hør meer, isald en listig Qvinde

Fuld af Ondskab sit i Sinde,

Paa Ermet noget mig at binde,

Der vist blev et artigt Spil.

Jeg hermed dig ei sigter til,

Som Jacinte troe knap En vi finde.

Men isald en listig Qvinde ic.

(Han gaaer).

Tredie Scene.

Jacinte (allene).

Uf! Endelig gif han. Han gjorde mig bange. Jeg vilde narre ham; men han narrede mig. See mig engang til de Gamle, hvor de ere snedige. Han har ikke været her meer end tre Dage, og er allerede underrettet om alle Ting. Man skalde troe, at han er kommen fra Mexico allene for at plage os. Jeg vil blive forlegen med min Rolle. Denne gamle Knæk vil immer passe paa. Don Alonzo, som kan blive jaloux over sin egen Skygge, vil bestandig holde Die med os. Min Frue, som er forelsket og frngtsom, og er under lige Evang af en Faders Gierrighed og en Beilers Jalouzie, vil aldrig saae Mod til at satte en Beslutning. —

Hvor-

Hvordan skal man komme ud af det med alle disse Folk? Det er meget vanskeligt, og uden Tilsted af Hændelser. — Men hvad seer jeg? Donna Isabelle?

Fierde Scene.

Isabelle. Jacinte. Florival,
(holdende Kaarden i Haanden, og Isabelle
under Armen).

Florival.

Frygt ikke for noget, min Naadige! Jeg
skal forsvare Dem mod hele Spanien.

Isabelle.

Ah, min Herre! min Herre! er De ikke
faaret?

Florival.

De feige Folk gjorde ingen Modstand.

(Han løber hen og tager en Lehnestoel til Isa-
belle medens Jacinte holder hende.)

Jacinte.

De her? Frøken! ved hvad Hændelse?

Isabelle.

Lad din Frue strax vide, at jeg er her.

Jacinte.

Ja! men see til, at De faaer denne Herre
ud af Huset; thi vi har her en Fader — —

Isabelle.

Gaae du! frygt for ingen King.

(Jacinte gaaer).

Femte

Femte Scene.

Isabelle. Florival.

Isabelle.

Nu kan jeg aande mere frit. — Nei, aldrig,
aldrig skal jeg glemme, hvad jeg skylder Dem.

Florival.

Hvad De skylder mig! dersom De vidste,
hvordan usigelig lykkelig jeg er. Jeg er Fransæ,
Frøken! mit Navn er Ridder Florival. Jeg er
reist her igennem, for at komme til Armeen i
Portugal. Jeg saae Dem i Søndags ved Fe-
sten, og dette Øieblik bestemte min Skiebne.
Hvillen Fest for mig! mine Dine vare fastede
paa Deres — Det blev De nok ikke vaer?

Isabelle.

Troer De det?

Florival.

Ah! var det muligt, at Kierlighed —

Isabelle.

De vilde talt til mig om — —

Florival.

Da Festen var forbi, vilde jeg trænge mig
igennem Mængden for at følge Dem; men Sam-
mensløbet af Folket gjorde, at De kom langt fra
 mig. Uden at kende nogen, spurgte jeg alle
Mennesker om Dem. Man ansaae mig som en
Giant og en Mar, og jeg fik intet at vide. Fra
 den

den Tid af har jeg bestandig segt efter at erfare,
hvem, og hvor De var; men forgives, lige
til det Dieblik, da Skiebnen opfyldte alle mine
Ønsker. Jeg vil ikke giøre mig nogen Fortiene-
ste af den ringe Dieneste, jeg viiste dem. Jeg
kiendte Dem i Begyndelsen ikke. Jeg saae ikke
uden et Fruentimmer under Forsølgelse. Af
medfødt Drift løb jeg hen at redde hende; men,
hvor blev jeg betagen, da — —

Isabelle.

Der kommer nogen. Hmlen veed, hvor
meget det koster mig, at give min Beskytter Af-
sked; men De kiender ventelig vore Sæders
strange Lov, dersom man sik dem at see —

Florival.

Jeg forstaaer Dem. Jeg vil gaae; men
skulde det ikke være muligt at saae Dem at see,
og saae Leilighed til at tale med Dem, for at ud-
trykke alle de Fejelser, De har opvakt i mit
Hierte?

Isabelle.

Jeg skylder Dem for meget til at nægte
Dem noget. Vær her under vinduet i Aften
Klokken 10, saa skal jeg sige Dem, hvor heilig
jeg er Dem forbunden og at jeg ikke er uer-
kiendelig.

Siette

Siette Scene.

Jacinte. De Forrige.

Florival.

Hvilken Godhed! Ah! hvor denne Dag vil
blive mig lang.

Jacinte.

Gaae, min Herre! gaae.

Florival

(Hilser Isabella og siden afsides til Jacinte.)

Hvad hedder din Frue?

Jacinte.

Min Frue! min Herre — min Frue hed-
der Leonore.

Florival.

Du er elskværdig.

(Han omfavner Jacinte, giver hende sin
Pung, hilser Isabelle endnu engang,
og gaaer).

Sybende Scene.

Jacinte. Isabelle. Leonore.

Jacinte (studser lidt).

Ah! hvor disse Franskænd ere indtagende.

Isabelle.

Hvad sagde han til dig?

Jacinte.

Hvad han sagde til mig? O! han gjorde
det, som bedre var. Men der er min Frue.

Isabelle.

Isabelle.

Leonore!

Leonore.

Min kiere Isabelle, hvor er jeg lykkelig,
som faaer dig at see! men ved hvad Lykketræf —

Isabelle.

De veed, hvor grusom en Forfatning, jeg
var i. Efter min Broders Afreise benyttede
min barbariske Formynder sig af alle de Fordele,
som min Faders Testamente gav ham over mig.
Han vilde tvinge mig til at give ham min Haand.
Uagtet mine idelige Aflag, blev han bestandig
ved sin Paastand: Han har endogsaa brugt
Trusler. I Morges saae jeg en Notarius kom-
me paa Gaarden; Contracten skulde opsettes;
jeg greb da til den eneste Tilflugt, som var til-
bage for mig, jeg flygtede i det Haab, at være
sikker hos dig. Men min Forsølger blev strax
underrettet om min Flugt: Han forfulgte mig
med en Hob bevaabnede Folk. Jeg hørte hans
Raab; alle Kraester forlode mig, og jeg faldt
igien i hans Hænder.

Leonore. Jacinte.

Ah! hvilken Ulykke!

Isabelle.

Jeg skielver, naar jeg tænker derpaa.

Terzet.

Zerzet.

Isabelle.

Jeg fulde Hymen sværge,
Jeg tvungen maatte sværge,
Jeg kunde Skiebnen ei afsværge.
Snart jeg ønskede min Ned
Endt ved min Død.

Leonore. Jacinte,

Begge.

Sin Ned

Hun ønskede endt ved sin Død!

Isabelle.

Ja, jeg fun ønskede min Død.

Leonore. Jacinte.

Begge.

Hun ønskede sig kun sin Død.

Isabelle.

Da jeg med en ukiendt Stemme hørte,

Som til Live igien mig førte,

"Barbarer holder Fred,

"Hvad nu? Saa haardt mod smukke Kjæn

forfare

"Min Ære er, det at forsvar

"Om meer I bruge Magt,

anskm̄and er, det m̄

re. 3

Begge.

Ah! jeg elsker Kjønnets V

Isabelle.

"Men hvad! end I tor Vold udsve?
"I Roverel! min Magt skal provere."
Som Rasende han saer,
Mit Uheld at afvoerge,
Omsonst al Modstand var,
Omsonst de sig vil værge,
Som rasende han saer.
Han omstoder, han nedriver.
Min Tyran modlos bliver.
Saa fuld af Skrekk han Flugten tager;
Min Franskmand mig ledsager.
Tak. See hans Mod og Flid,
Som bragte mig herhvid.

Leonore. Jacinte.

Begge.

De kan ei nok paaskienne
Den ædle Franskmands Mod,
Som kælt mod Faren stod.

Isabelle.

Jeg frygter, jeg hans ædle Mod
Skal alt for vel paaskienne.

Leonore. Jacinte.

Begge.

De ei saa kælt og ædelt Mod
Kan alt for vel paaskienne.

Isabelle.

Det kan ei kaldes at paaskienne.

Leonore.

Leonore. Jacinte.

Begge.

Nei Elfov bor hans Mod
Og Tapperhed belonne.

Isabelle.

Det kan ei faldes at paafionne.

Jacinte (spidsfindig).

Det kan ei faldes at paafionne.

Leonore. Jacinte.

Nei Elfov bor hans Mod
Og Tapperhed belonne
Isabelle.

Ta Elfov skal hans Mod
Og Tapperhed belonne.

Isabelle.

Leonore! Kan jeg stole paa Deres Vensteb?
Vil De forunde mig et Tilflugtssted i Deres
Huus.

Leonore.

Min beste Veninde! Don Alonzos Søster,
ja, det veed Himlen; endført min Fader har
forbudet mig at omgaaes Dem.

Isabelle.

At omgaaes mig?

Leonore.

Jacinte fortalte mig det nylesigen. Han gik
nu ud, og det er endda en Lykke, at han ikke
medte Dem.

B 2

Isa-

Isabelle.

Han kiender mig ikke. Desuden gik jeg igiennem Havedøren; De veed, at jeg altid bærer Nøglen hos mig til den.

Jacinte.

Men nu erindrer jeg en Ting — den Franske Herre, veed han Deres Navn?

Isabelle.

Det troer jeg ikke.

Jacinte.

Han spurgte mig om min Frues Navn.

Isabelle.

Det er ventelig mig, han har meent.

Jacinte.

Jeg nævnte, min Troe, uden at tenke derpaa, min Frue; men ligemeget! jeg skal nog passe paa.

Leonore.

Saa snart Du seer min Fader, maae Du lade os det vide.

(Jacinte gaaer).

Ottende Scene.

Isabelle. Leonore.

Isabelle.

Hvor jeg vil forvolde Dem Uleilighed, og om min Broder i det samme kom tilbage.

Leonore.

Leonore.

I hvor fier hans Tilbagekomst vilde ellers
være mig, saa maae jeg tilstaae Dem, at jeg
ikke ønskede den paa denne Tid. De veed, at
han altid har holdt Deres Formynders Partie.
De veed, hvor opløben han er. Ligesaal jalour
over sin Families Ære, som over sin Kiereste.
Han, som driver alle vores Nations Fordomme
til det Yderste; hvad vil han sige om vor Afsærd?

Isabelle.

Han vil aldrig tilgive mig det. Ham er det
fornemmelig, som jeg maae holde mig dulge
for; thi —

(Man hører Jacinte skrige: Frue! Frue!
Don Alonzo! Don Alonzo!)

Isabelle. Leonore.

O Himmel!

(Isabelle løber ind i Kabinettet, uden at faae
Tid til at lukke Døren ret i).

Niende Scene.

Leonore. Alonzo. Jacinte.

Jacinte.

(som vil holde Alonzo tilbage for at give
Isabelle Tid til at skjule sig).

Ah, Hr. Don Alonzo! hvor min Frue vil
blive fornsiet! Har De havt en lykkelig Reise?
Hvordan befinder De Dem?

"I hele denne og følgende Scene viser Alonzo sig uroelig, da han, skint uden tydelig at have seet noget, bær Misstanke om, at der er nogen skjult i Cabinettet, og derfor af og til kaster Dinene hen dertil, hvilket er betegnet med et †).

Alonzo.

Elskværdige Leonore! jeg seer Dem da om sider igien, og min Glæde er ubeskrivelig. † Dersom De har den Godhed at tage Deel deri.

Leonore.

Alonzo! kan De trivle derom? Grusomme! Hvorfor lod De mig ikke forud vide Deres Tilbagekomst?

Alonzo.

Jeg vilde med Forsæt komme uventet. † De er dog vel ikke fortrydlig derover?

Jacinte.

O, min Herre! De har gjort ilde i at overraske os; (afsides) jeg troer ikke at han har seet hende. (hvit) Men for ikke at blive overrasket paa en mere ubehagelig Maade, gaaer jeg tilbage til min Post. Naadige Frue! dersom Deres Fader kommer, maae Don Alonzo gaae. —

Alonzo.

Ind i Cabinettet.

Jacinte.

Nei, i Haven, der er De bedre. Ikke sandt, Frue?

Alonzo

Alonzo (affides).

I Haven!

Jacinte.

(Kommer tilbage, og med en bedrovet Mine
figer til Alonzo).

Skal jeg condolere Dem? Deres kiere
Uncle —

Alonzo.

Han kommer sig af sin Sygdom.

Jacinte (affides.)

Saa Tak for Arven.

(Hun gaaer).

Tiende Scene.

Leonore. Alonzo.

Leonore.

De seer, Don Alonzo! hvor farlig min
Faders Nærverelse er for Dem. Skjent han
ikke kiender Dem, er han allerede underrettet
om, at De kommer her, og han har forbudet mig
at tage imod Deres Besøgelse. Hans Mis-
tanke vil vore, naar han saaer Deres Tilbage-
komst at vide.

Alonzo.

Han saaer den ikke at vide. Jeg har end-
og holdt den dulgt for min Familie. Jeg har ikke
ladet mig see hjemme; og, saa længe min Kier-
lighed udfordrer det, skal min Hjemkomst holdes
hemmelig for alle Mennesker. Men den Fader,

som De er saa bange for, skulde han ikke lade
sig overtale af Deres Bonner? Og et Navn,
som mit — —

Leonore.

Et Navn! De kiender ikke min Fader.
Den fornemste Forbindelse uden Midler, vilde
være intet i hans Hane. Kiere Alonzo! hvilken
Skade for os!

Alonzo.

Er det den eneste? Den skal jeg nok erstatte.

Leonore.

Hvad anden Forhindring kan De frygte for?

Alonzo.

Jeg frygter for Dem, † just Dem. † Til-
giv mig, Leonore! Men skulde ikke Fraværelsen
have gjort nogen Forandring i den Godhed, De
havde fattet for mig. Værdiges at tilfredsstille
et Hierte, som elsker med alt for stor Hestighed,
for ikke at falde sin Lykke i Twyl. †

Leonore.

Utaknemmelige! kan De gøre mig saadan
en Bebreidelse?

Alonzo.

St! Hører De ikke, at noget rører sig?

Leonore.

Rører sig? Hvor?

Alonzo.

I Kabinetet her.

Leonore.

Leonore.

Det er ikke mueligt, De tager seil.

Alonzo.

Jeg er vis derpaa. De tillader altsaa —

Leonore.

(holder ham tilbage).

Jeg siger Dem, De tager seil.

Alonzo.

Lad saa være; † men tillad.

Leonore.

Der maae De ikke komme ind.

Alonzo.

Jeg vil derind.

Leonore.

Hvad, er De nu jalour igien?

Alonzo.

Jeg være jalour, jeg? Hvilket Indfald!

Jeg handler allene for Deres Beste. Hvem
veed, om Deres Fader ikke har sat nogen derind,
for at høre paa os; altsaa maae man — hvad
De end kan sige derimod —

Leonore

(holdende ham tilbage.)

Gaae ikke ind, jeg forbryder Dem det,

Alonzo.

Deres Forbud nyttet ikke.

Leonore.

O Himmel! Alonzo! dersom De elsker
mig —

B 5

Alonzo.

Alonzo

(Skyder hende tilbage og løber til Kabinetet).

Intet kan holde mig tilbage; jeg har taget
min Beslutning og — (Døren til Kabinetet bli-
ver lukket i Laas.) Nu vel! havde jeg uret?
Leonore.

Og, hvad slutter De deraf?

Alonzo.

Hvad jeg slutter? Tør De spørge mig der-
om? Hvad jeg slutter, at min Ulykke er vis, at
den Falskeste, den Troleskeste af alle Fruentimmer
har bedraget, har forraadet mig.

Ellevte Scene.

De Forrige. Jacinte og siden Lopez.

Jacinte.

Herren kommer. Flye genvindt min Herre!
men hvad skader ham?

Leonore.

Gaae, Alonzo! min Fader kommer. Vil
De giøre mig ulykkelig?

Alonzo.

Jeg — skulde gaae bort!

Quartet.

Alonzo.

Skrupler bort, ei meer taalmodig.

Alt eens mig er.

Jeg tager Havn, den tager blodig.

Feige Mand, Rival! mod mig her.

Leonore.

Leonore.

Hr. Alonzo!

Jacinte.

Betenk —

Leonore.

Vær dog taalmodig.

Alonzo.

Jeg tager Hevn, den tager blodig.

Feige Mand, Rival! mod mig her.

Leonore.

Mon De Rival ei haver her?

Jacinte.

Nei De Rival ei haver her.

Leonore.

Du min Uskyldighed skal kiende.

Jacinte.

Gaae bort, gaae bort, De hende

Skal uskyldig kiende.

Leonore. Jacinte.

Ah, hvor han forblindet er!

Nei, De Rival ei haver her.

Alonzo.

Feige Mand, Rival! mod mig her.

Lopez (uden at sees.)

Hvad Larm (han lader sig see)

Hvad Larm! faer jeg hos mig at høre.

Leonore.

O Skræk! min Faer —

Jacinte.

Hvad skal vi giøre?

Lopez.

Lopez.

Min Datters Graad! — en ukiendt Karl —
Min Ven! vær ikke fuldt saa gal.
Betænk, at Huset mig tilhører;
Commando her jeg selv vel fører?
Hvad vil De her?
Hvad sigeres her?

Alonzo (i Vrede).

Man skal mig Regnskab giøre.

Lopez.

Nu, nu saa vred ei vær.

Leonore.

Ah! Ah! hvad skal vi giøre?

Jacinte.

Man skal Dem Regnskab giøre.

Alonzo.

Man skal Dem Regnskab giøre.

Lopez.

Man mig bør Regnskab giøre.

Alonzo.

Rom Rival —

Leonore (til Alonzo).

Kolig vær.

Lopez.

Svares der?

Alonzo.

Med mig her.

Lopez.

Lopez.

Leonore! Jacinte!

Jacinte

(sagte, pegende paa sin Pande.)

Tidt jeg af den et Raad udpiinte.

Lopez.

Du, som Dig reent fra Verden slaer,
Lucretia paa femten Aar,
Vil du vel svare,
Og ret forklare
Mig denne Sag?

Allonzo.

Hvad kan hun svare

Leonore (afsides.)

Hvad vil hun svare?

Jacinte.

Jeg skal forklare
Den hele Sag:
En Dame, som flygted',
Som frygted'
Bad os paa Kne om sikkert Opholdssted.
Hun forfulgtes,
Her hos os hun dulges.
(Her gør Lopez en Mine, som han vilde
sige: det gør hun godt).

Her hos os hun dulges.

Lopez.

Seer man vel!

Jacinte.

Jacinte.

I dette Kammer er hun skjult.
(Alonzo seer forundret til Kabinettet).

Hun af det Uhyr blev forfulgt.
(Lopez seer paa Alonzo).

Som i

Det Raserie,

Som ham forrykker

Vil Doren slae i Stykker.

(Lopez seer vredt paa Alonzo).

Hvor vel for os!

De er herhos,

Thi hvis ei, saa Bee for os!

Alonzo.

Et Fruentimmer! hvad Kneb uden Eige?

Jacinte.

Det er hans Pige.

Leonore.

Ta, min Faer den Abefat,

Som Raserie fun kde,

Han grusom vil, som en Besat,

Den livlos see, som h m tilbeder.

Lopez.

Men, hoorsor er De sca vred?

Alonzo.

Utroe Kvinde!

Leonore

(i Fortroelighed til Lopez).

Han mistænkt har sin Esterinde.

Lopez.

Lopez.

Har han mistænkt sin Elferinde?

Lopez. Leonore.

Begge.

Hvor Kierlighed dog kan forblinde!

Han er jalour,

Og stærk jalour.

Ha! ha! ha! Frygt for Rival

Ham reent gior gal.

Alonzo.

Nei, De skal mig ei længer drille;

Bedragerne jeg blott' vil stille,

Mig intet Hindring er

Utroe Pige! falske Pige!

Der hun er.

(Alonzo troer at pege paa Leonore; men Jacinte, som har været henne at hente Isabelle, har stillet hende paa Leonores Plads. Isabelles Ansigt er skjult med et Sloer.)

Leonore. Jacinte. Lopez.

Alle Tre.

Der hun er.

Alonzo.

Min Gud! det er en Dame.

Leonore

Leonore. Jacinte.

Begge.

Flye, flye, min Dame!
De Ulykke vente kan
Af en vred og skinsyg Mand.

Leonore. Jacinte. Lopez.

Alle Tre.

Han veed ei meer at sige,
Han er ei hidsig meer:
For Suk maae Breden vige.
Hvor han forvirret er!

Alonzo.

Ah! Ah!

Leonore. Jacinte. Lopez.

Alle Tre.

For Suk maae Breden vige.
Hvor han forvirret er!

Lopez.

Den, som ei merker af hans Tone,
At hun endnu er ei hans Kone,
Han er ei klog.
Men tael, min Herre! dog.

Alonzo.

Ah! ah!

(Han seer sukkende paa Leonore, og gaaer.)

Leonore.

Leonore.

Det grusomt var at høre,
Nei, aldrig jeg det glemme skal.

Jacinte (til Lopez.).

Det lyftigt var at høre.

(til Leonore).

Det grusomt var at høre.

Lopez.

Det lyftigt var at høre.

Nei, aldrig jeg det glemme skal.

Anden Aft.

Første Scene.

Leonore (allene).

Arie.

Et Aag saa svært jeg vil affaste,
Han vel fortient min Brede har;
For maae de mig som flygtig laste,
End være Slave af en Nar.
Slig Harm skal mig ei mere frænke
Jeg bryder de forhadte Baand;
Alonzo tør mig troeloss tenke,
Alonzo ber ei faae min Haand.
Men — brække en saa yndig Lænke! —
Ah! Tanken ene skräcker mig.
(Hun er tvivlaadig.)
Et Aag saa svært ic.

Anden Scene.

Leonore. Jacinte.

Jacinte.

Er De der, Frue? Hvor har De giort af
Isabelle?

Leonore.

Leonore.

Hun er skjult i Lysthuset i Haven; min Fa-
der troer, at hun er reist.

Jacinte.

I Sandhed! men jeg, kan De giette,
hvorfra jeg kommer? Jeg har seet ham.

Leonore.

Seet? Hvem?

Jacinte.

Don Alonzo.

Leonore.

Den Ulyksalige! har Du seet ham?

Jacinte.

Hvad skulde jeg giøre? Jeg har saa godt et
Hierte. Dersom De vidste hvordan hans For-
fæning er — oh! oh! —

Leonore.

Læg vel Merke til, hvad jeg siger Dig. Det
er ude imellem os, Jacinte! og jeg vil min
Livstid aldrig see ham mere. Jeg forbryder Dig
nogentid at nævne hans Navn. Forstaaer Du
mig?

Jacinte.

Ta, Frue! — det skal skee. — Men
for at tale om andre Ting: Er De ikke bange
for, at Isabelles Formynder vil søge hende her?
Det er sandt, at denne Franske Officer jog ham
en temmelig Skræk i Blodet. —

C 2

Leonore.

Leonore.

Har Du talst med ham?

Jacinte.

I midlertid kunde dog Kierlighed give ham.

Mod.

Leonore.

Hvad sagde han Dig?

Jacinte.

Hvem? Isabelles Formynder?

Leonore.

Nei! dette Uhyre af et Menneske.

Jacinte.

Hvem?

Leonore.

Ah! — men — Don Alonzo.

Jacinte.

O! De har jo forbudet mig at nævne ham?

Leonore.

Det er for sidste gang. Fortæl mig om
ham, jeg beder Dig indstændig.

Jacinte.

Nu da, Frue! Don Alonzo — i Førstninen-
gen stod han i dyb Taushed — stampede med
Fodderne — beed sig i Læberne — trampede med
Hoden — derpaa bandte han — o! hvor han
bandte! — og derpaa græd han —

Leonore (sukkende.)

Han? Ah! —

Jacinte.

Jacinte.

Siden sagde han, at han var i den yderste Fortvivelse over at have mistænkt Dem for Uret.

Leonore.

Du taler vel. Du siger mere hvad han har meent, end hvad han har sagt. Hans Fortvivelse kommer ikke deraf, at han har havt mig mistænkt; men over ikke at have overbevist mig; thi den Utaknemmelige troer bestandig, at jeg er troles. Kort sagt —

Jacinte.

Kort sagt, han har indstændigen bedet mig, at om jeg vilde redde hans Liv, da at skaffe ham en Samtale med Dem i Aften.

Leonore.

En Samtale! hvilken Dumdriftighed af ham at haabe saadant!

Jacinte.

O! jeg har ikke lovet ham noget; og siden De vil aldrig see ham mere, saa vil jeg gaae at sige ham, at det er en Umuelighed.

Leonore.

Jacinte!

Jacinte.

Nu løber jeg derhen! Frue!

Leonore.

Nei — her — jo — jeg vil see ham.

Jacinte.

See ham?

Leonore

Jeg kiender Don Alonzo. Et Aflag vilde alt for meget kildre hans Stolthed. Han vilde troe, at jeg ikke havde Mod nok til at blive hold-sindig ved hans Nærværelse. Men han skal faae at see, hvad jeg er i stand til. Lad ham komme! — Lad ham komme, og af min egen Mund modtagne sin Afskeed.

Jacinte.

Af Deres egen Mund! ja, det vil ogsaa giøre bedre Virkning. — Men imidlertid vilde jeg gaae hen til Isabelle. Hun talte nyelig til mig om et Sted, hvor hun vilde mødes med denne Franskmand.

Leonore.

Hvad Tid kommer han?

Jacinte.

Hjem? Franskmanden?

Leonore.

Nei, nei, — Don Alonzo.

Jacinte.

Saa snart Deres Fader er gaaet i Seng.

Leonore.

Min Fader gaaer ikke i Seng førend Klokk'en 9.

Jacinte.

Jacinte.

Det er sandt, de tre Dvarteer er en Evighed at vente i. Jeg vil gaae ned i Haven for at tale med Isabelle.

Leonore.

Ta gaae; men tag dig vare, at min Fader ikke faae dig at see.

Jacinte.

O, frugt ikke! lad mig kun raade. De skal faae at see, at —

Tredie Scene.

Lopez. De Forrige.

Lopez (til Jacinte.)

Hvor gaaer Du hen?

Jacinte.

Hen at spadsere lidt i Haven.

Lopez.

Spadsere i Haven paa denne Tid! Have-doren er lukt.

Jacinte.

Lukt?

Lopez.

Ta, der kan Du see Nøglen.

Jacinte.

Wil De lade mig faae den; jeg traenger til at tage frisk Luft.

Lopez.

Tage frisk Lust naar Duggen falder! Du
er tosset, mit Barn! Du, som har saa svag
Helbred — See, er Du der, min Datter?

Jacinte (affides).

Hvordan vil det gaae den stakkels Isabelle?
Vi kan ikke mere komme sammen. Forbyde os
at spadsere! Det er for haarde.

Lopez.

Nu, Leonore! hvad tænker Du om den
jalous Cavaleer, vi talte med før?

Leonore.

Jeg tænker, min Fader! at hans Kiereste
er meget at beklage.

Lopez.

Tie stille, Kieresten er saa god som han.
Det Fruentimmer, som forelægger sig i en Nar,
maae absolut være halvgal. Jeg vedder, de
bliver snart gode Venner igien. Ah! ah! en
tre, fire gange, saa tilgiver Tussen ham Alting.

Leonore.

Det troer jeg ikke min Fader.

Lopez.

Og jeg, seer Du vel, vil vedde derpaa.

Jacinte (affides.)

Og jeg vil holde halvt.

Lopez.

Lopez.

Der kan man see, hvad Kierlighed er,
Leonore! Du kiender ikke denne fordærvelige Lis-
denskab. Lykkelig er Du.

Leonore (sukkende.)

Lykkelig!

Jacinte

(affides til Leonore.)

De bliver forvirret, betenk, De derved for-
raader Dem selv.

Lopez.

At givte sig anden gang! hvilken Zaabe-
lighed!

Arie.

At givte sig i Tugt, i Ere
For een Gang, kan saa være,
Til Nod det taales kan;
Den fra Forstanden maatte være,
Som gif paa nye ind i den Stand.

Jacinte. Lopez.

Ta fra Forstanden maatte være,
Den, som paa nye gif i den Stand.

Jacinte.

Det var min Troe en smuk Tanke, og splin-
ter nye.

Lopez.

Hvad synes Du om den, Leonore?

Leonore.

Geg forsikrer Dem, min Fader! jeg er deri
enig med Dem.

Lopez.

Nei! er det ogsaa sande?

Jacinte.

Ta, det staer jeg Dem inde for, Herre!
i dette Dieblik siger min Frue ikke, uden hvad
hun mener; (sagte) men om en Times Tid vil
hun mene anderledes.

Lopez.

Ta, naar Du staer mig inde derfor, saa
har jeg ingen Twivl meer. Altsaa, min Datter!
har Du besluttet at forblive i Din Enkestand?

Leonore.

Ta, min Fader! det er mit fulde Forstet.

Lopez.

Du glæder mig. Hvad Dine Midler an-
gaaer, saa skal jeg nok see at anvende dem paa
beste Maade; og jeg tør love Dig, at Du om
10 Aar skal være den rigeste Enke i Spanien.

Jacinte (sagte).

Om 10 Aar! det er en smuk Udsigt. (høit)
Oh! Frue! hvor De er lykkelig, som har saa
god en Fader.

Lopez.

Du gør mig Complimenter — Men Du,
Leonore! hvi seer Du saa bedrøvet ud? Mig
synes Du er rort, min Datter! Det er Erin-
dringen

dringen om den stakkels Afdøde, som stedse plæger Dig.

Jacinte.

Ah! Herre! tael ikke om hain! naar vi allene tænke paa den liere Mand, saa blive vi saa bedrevede, saa bedrevede — See, hvor min Frue er forvirret; kom, kom, Frue! og gaae ind i Deres Cabinet.

Leonore.

Tillader De, min Fader?

Lopez.

Ja, mit Barn! gaae hen at hvile Digs; det gør mig ondt, at jeg har oprippet Dit Saar.

Jacinte (affides.)

Trost Dem, Frue! Don Alonzo kommer strax.

Fierde Scene.

Lopez (allene).

Teg lader mig ikke narre af denne Empfindelighed; det er ikke Mandens Ded, som foraarsager den, det er Elskerens Graværelse. Til Ulykke, vil denne Graværelse ei vare længe; jeg veed at de vente Don Alonzo til Cadix. — Denne Nøgel skal ikke mere komme af mine Hænder. Ingen Tour mere i Haven — det er vist deres Samlingsplads — hvor det vil foraarsage mig megen Umage og Forlegenhed — den afsyelige

Skjelige Kierlighed! — men jeg hører nogen
komme.

Femte Scene.

Lopez. Florival.

Lopez.

Hvem spørger De efter, min Herre?

Florival.

Jeg spørger efter Grosseren Hr. Don Lopez,
den rigeste og ærligste Mand i Cadix.

Lopez.

De giv mig stor Ere.

Florival.

Hvad? Min Herre! er det Dem? Jeg be-
der Dem tusinde gange om Forladelse, at jeg ikke
strax kiendte Dem igien.

Lopez.

Siden det er den første gang vi see hinan-
den, saa er Feilen ikke saa stor. Hvad er ellers
til Deres Tjeneste?

Florival.

O! en Bagatel, min Herre! en lidet
Bexel.

Lopez.

Lad see — 200 Piaster til Ridder Florival
eller Ordre.

Florival.

Det er Deres underdanige Tjener.

Lopez.

Lopez.

De skal strax blive betalt, De skal aldeles
ikke bie.

Florival.

O! jeg bier, saa længe De vil, det har
slet ingen Hast.

Siette Scene.

Florival (allene).

Det er da min elskværdige Leonores Fader.
Ah! dersom jeg under dette Paaffud kunde see
hende et Dieblik! det er for meget at haabe —
Men i Aften skal jeg i det mindste have den Lykke
at tale med hende — See der er Vinduet —
Lopez maae endelig være underrettet om den Til-
dragelse i Morges, og at det er en Fransk Of-
ficer, som har frelst hans Datter, han seer mig
ud til en god Mand; dersom jeg aabenbaredes
mit Hierte for ham, skulde han da vel nægte den
Leonores Haand, som har frelst hendes Liv, hen-
des Ere? Forgiveves Haab — Han vil troe, at
nedrig Egennytte driver mig — Leonore er saa
riig — hvilken Skade!

Sybende Scene.

Florival. Jacinte og siden Lopez.

Jacinte.

Hvordan, er det Dem, min Herre?

Florival.

Florival.

Er det Dig, mit vakte Barn? Lad mig omfavne Dig. Siiig mig, om Du kan hielpe mig til at tale med Leonore.

Jacinte.

Tale med Leonore? De tager seil, De er ikke —

Florival.

Jeg veed nok, at det her ikke er Sted at mødes paa; men min Utaalmodighed —

Lopez

(som kommer ind.)

Der er Deres Penge.

Jacinte

(sagte til Florival.)

Taushed, Taushed.

Florival.

O! deri har jeg just min Force.

Lopez.

Maae jeg spørge, hvad Mammesellen gier her?

Jacinte.

Jeg holdt denne gode Herre med Selskab.

Lopez.

Hold din Frue med Selskab, og lad os være allene.

Jacinte (til Florival).

Tienerinde, min Herre!

Jacinte

Florival.

Florival.

Farvel, min smukke Pige!

Jacinte

(sagte til Florival).

Vær taus, i Lysthuset i Haven.

(Hun gaaer.)

Ottende Scene.

Florival. Lopez.

Florival (afsides).

I Lysthuset i Haven? Hvad mener hun
dermed?

Lopez.

Hundrede og Halvfemsindstive, 195, og
to Hundrede; vær saa god at tælle dem efter.

Florival.

Hvem tæller efter sine Venner?

Lopez.

Ydmynge Tiener! behag at sidde et Dieblit —

Florival.

Jeg er bange for, at jeg opholder Dem.
Jeg veed at de ordentlige Folk gaae tidlig til
Sengs.

Lopez

(sætter sig og tager sin Pipe.)

Ta, om en halv Time.

Florival (afsides.)

Godt!

Lopez.

Lopez.

Roger De?

Florival.

Jeg gør Alting med.

Lopez.

Er De af den allierede Armee?

Florival.

Ja, min Herre!

Lopez.

Saa skal De sægte imod vore Fiender, og
samle Seiers-Krandse; det vil blive en smuk
Samling. Reiser De snart?

Florival.

Desværre! alt for snart for min Rølighed.

Lopez.

Hvordan da?

Florival.

Ah, min Herre! De er lykkelig.

Lopez.

Ja, det er sandt, jeg eier Midler.

Florival.

Midler! De eier en Skat.

Lopez.

En Skat just ikke; men jeg er i temmelig
gode Omstændigheder.

Florival.

Og jeg, min Herre! seer nu det Dieblik i
Møde, da jeg skal forlade alt, hvad jeg elsker.

Lopez.

Lopez.

Hvad, Elskov? En Krigsmand sulle! o,
sy! betænkt at De hører til vore Folk.

Florival.

Ah! gid det var saa vel!

Lopez.

Men, det er jo saa?

Florival.

Ta — De har Ret — jeg erindrede det
ille.

Duet.

(Medens Ritornellen varer, tænde de
deres Piber).

Lopez.

De kun drives bør af Ere,
Den bør Dem ene være fier,
De jo Franskmand er?

Florival.

Kun Elskov er min Ere,
Dens Lænker har jeg fier;
Jeg Elskov troe vil være
Til jeg ei mere er.

Lopez.

Min Helt! tænk kun paa Ere,
Kom hjem gesvindt, som Seierherre,
Giv Elskov en god Dag.

D

Florival.

Florival.

Omverle er min Sag,
Jeg Elskovs Lyst gier Plads for Ere,
Snart gier jeg Eren Plads for den.

Lopez (utaalmodig.)

Nu da! den, som De saa tilbeder,
Faaer man ei vide, hvem det er?

Florival.

Lad mig see — jeg troer, hun heder —

Lopez.

De troer, hun heder!

Florival.

Men! man taus maae være her.

Lopes (affides).

Hvad, Fusentast, uden Mage!

Florival.

Alt tie, hvilken Plage!

Lopez.

Siiig frem, siiig hvem det er.

Florival.

Nei, man taus maae være her.

Lopez.

Siiig frem dog, hvem det er,

Hvorsor det ei opdage?

Florival.

Af Frygt Dem at mishage,

Jachiel

Q

Lopez.

Lopez.

(lægger sin Pipe).

Mig at mishage!

Hvorsor det ei opdage?

Siig frem dog, hvem det er.

Florival.

Jeg Sagen maae opdage.

Hør nu da, hvem det er:

Den, mig kan saa intage

Er den, jeg i Dag sik see,

Overfaldt af Rovere.

De Meningen nok gietter?

Lopez.

Jeg Meningen nok gietter?

Florival.

Jeg mig mod Roverne

Til hendes Forsvar setter.

Lopez.

Skal jeg løbe paa Marken med?

Florival.

Hun paa Marken løb afsted.

Lopez.

Og jeg skal fatte dette?

Florival.

De læt begriber dette.

Lopez.

Siig, hvad Navn?

Florival (røger igien).

Nei, nei.

Lopez.

Siiig frem da; hvem det er.

Florival

(reiser sig og nærmere sig baglens til Døren,
Lopez følger ham).

Nei, nei, man taus maae være her.

Lopez.

Kort, Ven! dog vær;

Siiig, hvem det er.

(Begyndelsen af Duetten brydes ud i en stærk
Latter. Florival gaaer).

Niende Scene.

Lopez allene, siden Jacinte.

Lopez.

Det var mig en leierlig Fætter. Man skulde snart troe, at alle forrykte Hoveder i Cadix havde lagt over med hinanden, at komme hid for at plage mig. Jeg fattede lidt Mistanke i Begeyndelsen; men den Historie om Stratenrøverne gjorde mig rolig igien. For ikke at være utsat for flere Ubehageligheder, vil jeg gaae til Sengs. Jacinte! (hun kommer) Luk alle Døre vel til, og væl mig, naar det gryer af Dagen.

(Han gaaer).

Jacinte.

Ta, min Herre! nu gik han og tog Neglen til Hovedøren med sig — Han har vist nok
fattet

fattet Mistanke — Han vil staae paa Vagt — Hans vinduer vende ud til Haven — Den stalke Isabelle! hvordan vil det gaae hende, som seer sig ved Nattetid i Lyshuset allene, forladt af alle Mennesker? Hvor hun er at belrage! — Men hvad er herved at giøre? — Jeg maae i det mindste tænke paa hendes Broder, som Tiden uden Twivl falder lang — Herre! — Hr. Don Alonzo!

Tiende Scene.

Jacinte. Alonzo.

Jacinte.

Nu, min Herre! er De nu ikke mere miskenkelig? Vil De nu omsider holde op at plage et Fruentimmer, som aldrig har elsket nogen, uden Dem?

Alonzo

Ja, min kiere Jacinte! jeg lader Dyden vederfares Ret; jeg føler, hvor stor min Forbrydelse har været — jeg redmes over min Bildfarselse — O himmel! hvor Jalouzie forblinder os — hvor jeg kunde tage et Fruentimmer for at være min Rival! — thi det var jo dog et Fruentimmer?

Jacinte (afsides.)

Han er endnu ikke tilfulde overbevist derom.
(høit) Hvad! tor De endnu twivle derom?

D 3

Alonzo.

Alonzo.

Nei, Jacinte! Jeg har ikke den mindste
Tivl; men dette Fruentimmer, hvorfor skulde
hun skules for mig, og hvad betyder disse Hem-
meligheder?

Jacinte.

O, det er noget, vi have os selv forbeholden,
som De dog skal saae at vide til Tid og Sted.

Alonzo.

Jeg vil ikke vide det. Leonore er mig troe!
Gid hun vilde tilgive mig, saa var min Lykke
fuldkommen.

Jacinte.

Ja, det troer jeg gierne; men der er langt
frem. De vil finde hende saa vred — men De
kan nok saae hende mild igien. Jeg gaaer hen
at lade hende vide, at De er her.

Alonzo.

Gaae, min kiere Jacinte! men — stig
mig — hvem er den unge Officer, som jeg nye-
lig saae, komme ud herfra?

Jacinte.

Det er en Frank Officer, som havde no-
get at afgøre med Herren.

Alonzo.

Med Din Herre?

Jacinte.

Ja!

Alonzo.

Alonzo.

En Fransk Officer?

Jacinte.

Ja! en Fransk Officer — og De er ikke mere jaloux? — Ah, Don Alonzo! jeg frugter for, at De bliver aldrig helbredet af Deres Sygdom.

(Hun gaaer).

Ellevte Scene.

Alonzo (allene).

Hun bebreder mig min Mistænkelighed; maaſke, hun har nogen Ret; men overalt er det da saa lastværdige at mistænke? — At elſke, uden at være jaloux! — nei, det er ikke at elſke — jeg faae Lys — der kom nogen — Ah, Leo-
nore! — ſkal jeg lade hende vide, at min Uncle er død? Skulde jeg sige hende, at en Formue, overeensstemmende med min Stand og Fødsel — Nei, mit Hierte vilde blive jaloux derover. Jeg vil allene skynde Kierlighed den Lykke, jeg trægter at opnaae.

Tolvte Scene.

Jacinte. Alonzo.

Jacinte.

Min Herre! jeg har endelig overtalt min Frue til at tale med Dem.

D 4

Alonzo.

Alonzo.

Kiere Jacinte! jeg vil faste mig for hendes
Fodder, og frabede mig Straffen for min
Feiltagelse. (Han gaaer). (Han gaaer).

Trettende Scene.

(Kommer inde Jacinte (allene).

Det vil koste ham Umage; — men det vil
dog lykkes ham — jeg kiender ham — men min
kiere Don Alonzo! magtet Deres Fortrydelse,
Deres Laare, Deres Sukke, saa vilde jeg, naar
jeg var i min Frues Sted, saa vilde jeg — saa
vilde jeg — tilgive Dem — Ah! de Mandfolk,
de Mandfolk!

111

Aria.

Begyndelsen er altid god, —
De hdmyg knale for vor God,
— De giore alt, hvad vi dem hyde;
Giv kun et Vink de strax adlyde.
Hver Elsker er sin Skionnes Trael,
Alt, hvad vi gior, er vel;
Men naar den hdmygke Tilbeder
Bed tusinde Slags Snedigheder
Kun sangen faaer den, han tilbeder,
Da Sproget anderledes lyder;
Elskov flyer, jalour og ser
Man kun i ham Tyrannen seer,

Man

opnalle

Q

Man gisre maae, hvad han vil byde,
Han gier et Bink, man maae adlyde,
Hans Kone blive maae hans Trebel.
Hun intet meer gisr vel.

(Hun gaaer).

Fjortende Scene.

Leonore. Alonzo.

D u e t.

Alonzo.

O, Grumme! til Døde det mig frænker,
Du onster selv min Død.

Leonore.

Mig Sorg ei mere frænker
De tunge Elskoos Lænker,
Ja de mig nys paalagde Lænker,
Jeg glad er, at jeg brød
Jeg for mit Bel dem brød.

Alonzo.

Er det saa De besommer
Saa stor en Kierlighed?

Leonore.

De med Mistanke lømmer
Saa heftig Kierlighed.
Gaae hort —

Alonzo.

Med dens Graad, Dig tilbeder,
Du dog Medhylk have bor.

D 5

Leonore

Leonore (afsledes.)
Teg ham endnu tilbeder,
Teg haard omsonst mig gør.

Alonzo.

Hør min bitre Klage,
Ah for haardt det er.

Leonore.

Teg vil mig ei plage,
Masquen vil aftage,
Teg hans Taare seer,
Ah, for haardt det er.

Alonzo.

Hør min bitre Klage,
Ah, for haardt det er!

Leonore.

Ah! hvad giore her?

Alonzo.

Mit halve Hjerte!

Vil Du min Dod?

Leonore.

Svig i mit Bryst jeg aldrig nærte,
Teg af Forstillelse ei veed;
I dette Dieblik mit Hjerte,
Som ene Du at elſke lærte
For Dig gientager her sin Eed.

Alonzo.

Alonzo.

Mig meer ei Jalousie henriber
 For Din Rølighed sikker vær,
 For Livstid jeg Dig et Lovste giver,
 At jeg jalour ei mere bliver;
 Troe mig, naar jeg ved Eren svær.

Leonore.

Troe paa sin Fed Din Elsterinde,
 Alonzo.

Troe, hvad jeg Dig tilsværger nu:

Leonore.

Du Leonore troe skal finde,

Alonzo

(Salder paa Knæ).

Du aldrig mig skal see jalour.

(Man hører Florival uden for).

Florival.

Romance.

Da alle Dynelaage
 I Nat tillukte sig,
 Den Gud, som fører mig,
 Den Gud, som altid vaager,
 Mig hvillet saa:
 Kom, lad os gaae
 Hen til den Skionnes Bolig,
 Sov ei, kom myd en Gunst saa Pier,
 Bestemte Dieblit er nær,

For

For de Skinsyge Frygt ei bær;
 Jeg skal staae Skildvagt troelig.
 (Leonore vil løbe til Vinduet, Alonzo holder
 hende tilbage).

Florival.

Den Ven, som Dig tilbeder,
 Lad trøsteslos ei gaae,
 Om han Dig ikke saae;
 Nok, at Din Rost ham glæder;
 Af Dig et Ord et venligt Ord
 Fremkalder Glædes Taare;
 Lad mig det Haab stadfæstet see
 Som mig i Morges glædede,
 Derved mit Lip forsikret see
 Min elskte Leonore.

(Alonzo løber rasende til Vinduet med Haan-
 den paa Hestet af Kaarden);

Alonzo.

Ulykselige!

Leonore.

Ah! hvem De er, saa fine.

Florival.

Jeg maae fine, jeg maae fine. Det er
 Faderen.

Duet.

(Alonzo og Leonore ses nogen Tid paa hinanden
 uden at tale).

Alonzo (spødte).

Svig i Dit Bryst Du aldrig nærte,
 Du af Forstillelse ei veed.

Leonore.

Leonore.

Dig meer ei Jalouſie henriver,
Jeg for min Fred nu ſiffer er.
Alonzo.

Hvilken Troelſhed!

Leonore (ſpodſe).

Du tilbeder

Mig Meeneder!

Begge.

Nei, nei, min Gunſt ei mere vinder Du.
(De lade ſom de vil gaae ud).

Alonzo (ſpodſe).

Du Leonore troe ſkal finde,

Leonore (ſpodſe.)

Troe, hvad jeg Dig tilſværger nu.

Alonzo.

Paa ſin Eed troe Din Elſkerinde.

Leonore

Du mig aldrig ſkal ſee jaloux.

Begge.

Nei, nei, min Gunſt ei meer vinder Du.

Tredie

Tredie Aft.

Theatret forestiller en Have med Muur omkring, deri et Lysthuus med Lys i. Det er Nat.

Første Scene.

Isabelle
(kommer ud af Lysthuset).

Arie.

Vndige Nat! her jeg af dig fun høres,
Jeg dig betroer min første Kierlighed.
Et Dieblik, og strax mit Hierte røres,
O Dieblik for evig du bestemmer mig.
Under føleste Farer
Overrasker os Kierlighed,
Men Elstovs Gud sit Anfald sparer,
Til man i største Nod er sted;
Min Florival! (pegende paa sit Hierte)
ja Du det sit.
Min Florival! her, hvor vi ikke høres,
Betroer jeg Dig min første Kierlighed.
Et Dieblik

Og

Og strax mit Herte røres,
Min Florival! hid, hør vi ikke høres.
Kom, hør Dens Sukke falde Dig,
Som ikkun Du kan giøre lykkelig.

Jeg hører nogen — mon det er Leonore?

Aanden Scene.

Isabelle. Florival.

(man seer Florival oven paa Muren).

Isabelle.

Men nei — hvad seer jeg! — det er ham
— jo det er ham selv.

Florival.

O Himmel! det er hende! — hvor jeg er
lykkelig.

(Han stiger ned af Muren).

Isabelle.

Hvordan, min Herre! er De her? Hvorledes
— skulde Jacinte have sagt Dem? —

Florival.

Hun har ikke funnet sige mig meer end et
Ord, hun nævnte Lysthuset for mig; Kierlighed
har indgivet mig Resten. Jeg var først uden
for Vinduet, hvor de havde bestemt Samlings-
Pladsen. De veed, jeg kom forgives, jeg
forsøkkede mig en Stige og hastede derhen.

Isabelle.

Isabelle.

Saa megen Tilsædighed efter saa kort o
Beliebtlæg, maae sette mig i Forundring, oo
jeg veed ei, hvad jeg skal regne det hen til.

Florival.

Ah! tor jeg sige Dem det? Jeg føler den
ommeiste Kierlighed for Dem, jeg merker, at
De finder Dem fornærmet ved min Frihed; Da
res Empfindelighed støder sig derover; men hvert
Dieblik er kostbart for mig. Denne Leilighed er
maaßee den eneste, hvorved jeg kanaabne Dem
mit Hierte — Ja, jeg elsker Dem, Madame —
og min eneste Ære setter jeg i at behage Dem —
Tor jeg haabe den? Ah, tael — jeg beder Dem
indstændig!

Isabelle.

Jeg burde heller tie; men jeg kan ikke foros
stille mig for min Belgierer. Siden De forlamer
det, saa vil jeg reent ud sige mine tanker.

Duet.

Isabelle.

VI
Jeg veed, at mig en slig Tilbeder
Smigre burde ved sit Valg,
Forstand og Mod og Undigheder,
Dem ikkun saa
Skal modstaae.
Jeg Dem kunde sige mere,
Men De jo Franskmand er,
Og flygtige Franskmand ere.

Florival

Florival.

Hvis det er sandt, jeg Dem behager
Og Gienkierlighed haabe tor;
Siiig hvi de ei mig det opdager,
Hvi De min Lykke tvivlsom gisr?
Lad mig dog mere høre.

Isabelle.

Men De jo Franskmand er?

Florival.

Ta, jeg Franskmand er.

Isabelle.

Og flygtige Franskænd ere.

Florival.

Men jeg ei flygtig skal være.

Florival.

Hvad? De blive ved at nægte mig en Tilstaaelse, hvorpaa al min Lykke beroer? Ah! troe mig, lad denne ubillige Fordom fare, og denne Mistanke, som er baade Deres og mit Hierte uværdig.

Isabelle.

Den Mistanke vil man maaskee med Tiden lade fare.

Florival.

Med Tiden! men betenk, Madame! at jeg har ikke et Dieblik at give bort; tænk paa min Forsfatning — paa Deres egen. Min Stand, min Pligt, byder mig at gaae hersra — — De selv er under Opsigt af een — —

E

tre

Tredie Scene.

Alonzo (som lader sig see paa Muren)
og de Forrige.

Isabelle.

O Himmel! jeg er forloren! — jeg beder
Dem frels mig.

(hun flyer ind i Lysthuset).

Florival.

Frygt ingen Ting.

Alonzo

Der er hun, den troelesse, og den samme
Transkmand; min Ulykke er alt for vis.

Florival.

Det er min Rival, man maae see ham i
Mede.

Qvar tet.

Alonzo.

Min Ven! tilgiv min Dristighed,
Jeg gierne vilde høre,
Hvad Unliggender Dem føre
Til dette Sted.

Florival (ligegeyldig).

Kierlighed.

Alonzo (hestig).

Kierlighed!

(affides).

Utroe Hierste!

Jeg straffe vil det utroe Hierste.

Florival (affides).

Han er gal af Smerie.

(til

(til Alonzo).

Min Ven! tilgiv min Dristighed,

Jeg gad og gierne høre,

Hvad Anliggender Dem føre)

Til dette Sted?

Alonzo (inderlig rørt).

Kierlighed.

Florival (afsides).

Han er gal af Smerte.

Alonzo (afsides).

Jeg straffe vil det utroe Hierte.

(de trække Kaarderne, Lopez gaaer imellem
dem; han er i Sloprok og Rathue).

Lopez.

Godt Folk! tilgiv min Dristighed,

Jeg gierne vilde høre,

Hvad Anliggender Dem fore

Til dette Sted.

Florival (ligegeyldig).

Kierlighed.

Alonzo (hestig).

Kierlighed!

Lopez (spødte).

Kierlighed!

Jeg ogsaa nok gad vide,

Tilgiv min Dristighed,

Hvem er den Undighed,

For hvis Skyld saa De lide?

Florival.

Leonore mig intager.

Alonzo.

Leonore Troe forsager.

E 2

Lopez.

Lopez.

Hvor er hun, om De behager?

Alonzo.

(pegende paa Lyshuset).

Der gik den Skionne ind.

Lopez.

Jeg vil ind.

Florival.

Nei, Nei, jeg staaer imod.

Alonzo (til Florival).

En Faer De hædre.

(til Lopez).

Gaae ind

Lopez (til Florival).

De mig som hendes Faer maae hædre.

(til Alonzo).

Gaae ind.

Florival.

Jeg staaer imod al Verdens Fædre.

Jacinte (til Alonzo.)

Hvad søger De?

Alonzo.

Leonore.

Jacinte (til Florival).

Hvad vil vel De?

Florival.

Leonore.

Jacinte (til Lopez.)

Hvor er hun henne?

Lopez (til Jacinte).

Kan du det troe.

Der Samlingsplads bestemt for To.

Florival.

Florival.

De, som min Siel indtager,
Lad mig dog skue Dem.
Lopez.

Lad Dig see, kom dog frem.

Du, som os ved Næsen tager,
Jeg det endnu gientager
Lad Dig see, kom dog frem.

Alonzo.

De, som al Troe forsager,
Lad ham dog skue Dem.

Jacinte.

Der Samlingsplads bestemt for To!
Kan jeg det troe.

Jacinte. Lopez.

Til sidst man dog vel hende seer.

Alle.

Lad dem see Leonore!

(Leonore lader sig see fra den modsatte Side
af Lysthuset og siger:)

Jeg er her.

Alle.

Hun er der.

Alonzo.

Himmel! hvad har jeg gjort?

Lopez.

Hvad vil alt dette sige?

Jacinte.

De skal faae det at vide, siden vi ikke
længer kan skule det for dem.

Florival.

Hvordan, to Leonorer?

E 2

Leonore.

Leonore.

Nei, min Herre! De irrer, De har giort
mig en Fortraad; men Forseelsen har været mod
Deres Willie.

Alonzo.

Og min? Leonore! kan jeg ikke vente, at
De vil tilgive mig den.

Leonore.

Grusomme!

Alonzo (til Lopez).

Jeg beder Dem indstændig, min Herre!
at De vil tale et Ord for mig.

Lopez.

Nu! et nyt Optog.

Alonzo.

Hav den Godhed at læse dette Brev, De
vil i det mindste see, hvor lidet Egennytte er Dri-
vesfæderen til min Begiering.

Aria.

Hav med min Oval Medlidenhed,
Mig Kierlighed strafværdig gjorde,
Min Feil fun voldte Kierlighed,
Mon Raade jeg vel vente torde.

Lopez.

Hvad? hans Uncle er død — han arver
ham — han ægter min Datter uden Medgivt,
det er en langt anden Sag.

Jacinte.

Det er det min Tro ogsaa.

Jacinte. Lopez.

Duet.

Hav med hans Oval Medlidenhed,
Ham Kierlighed strafværdig gjorde,

Hans

Hans Feil kun voldte Kierlighed,
Siiig, at han Maade vente torde.

Isabelle (kommer ud af Lysthuset og kaster sig for Leonores Fodder).

Ah, Leonore!

Alonzo.

Hvad seer jeg? Min Syster?

Florival

(som kaster sig paa Knæ ved Siden af Isabelle).

Hans Syster?

Jinal.

Isabelle. Florival. (Begge)
Hav med hans Oval Medlidenhed,
Ham Kierlighed strafværdig gjorde,
Hans Feil kun voldte Kierlighed.
Siiig, at han Maade vente torde.

Alle.

Hans Feil kun voldte Kierlighed.

Leonore.

Hvad skal jeg giøre?

Isabelle. Jacinte. Alonzo. Lopez. (alle Fire).

Hav med hans } Oval Medlidenhed.

Leonore.

Hvad skal jeg giøre?

Isabelle. Jacinte. Florival. Alonzo.

Lopez. (Alle Fem).

De ham bonhøre.

Leonore.

Jeg seer, at jeg ham maae bonhøre.

Isabelle. Jacinte. Florival. Alonzo. Lopez.

De ham bonhøre,

Hans Feil kun voldte Kierlighed.

Leonore.

Leonore.

Alonzo! Deres Syster nu gisr lykkelig
Og min Veninde!

Tillad at hun sig maae forbinde
Med ham, som verdig viste sig.

Alonzo (omfavner Florival).

Han hende giore lykkelig!

Leonore. Isabelle. Florival. Alonzo. (alle fire).

Hvert Bryst soler Glæde,

Hvor Sorg havde Sæde.

Hvor stor vor Lykke er!

Jacinte. Lopez. (Begge).

Før den at nyde desmere

(til Florival).

Aldrig flygtig De maae være.

(til Alonzo.)

Aldrig De jaloux meer vær!

Florival.

Jeg skal aldrig flygtig være,

Han jaloux ei mere er.

Alonzo.

Han skal aldrig flygtig være,

Jeg jaloux ei mere er.

Leonore. Isabelle. Jacinte. Lopez.

Aldrig flygtig De maae være,

Aldrig De jaloux meer vær!

Lykkelige alle er.

C h o r.

Hvert Bryst soler Glæde,

Hvor Sorg havde Sæde.

Lykkelige alle er.

62

